

Folketing, thi jeg vil fastslaa, at den maa betragtes som Hovedpunktet i det Arbejde, her er udført.

Indenrigsministeren (Rode): Efter de Udtalelser, som er fremsatte af den ærede Ordfører og det ærede Medlem, der nu talte, kan jeg indskrænke mig til faa Bemærkninger. Saaledes som det i Betænkningen er anført, kan jeg tiltræde alle de stillede Ændringsforslag og derefter anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, i Haab om, at denne Affattelse maa blive den, hvori Loven træder ud i Livet. Denne Anbefaling og dette Haab indeholder selvfølgelig, som ogsaa af begge de foregaaende Talere udtalt, ikke en Erkendelse af, at alle de Ændringer, som foreslaas, er Forbedringer. Jeg erkender, at mange er det, men ærede Medlemmer vil vide, paa hvilke Punkter jeg under Forhandlingerne tidligere har rejst Indvendinger af saglig og teknisk Art mod en eller anden Bestemmelse, som nu alligevel har vundet min Tilslutning. Der er i Forslaget her indført et Par nye Ting.: Bestemmelsen om Adgang til at give Indstillingsret til andre Organisationer end dem, der specielt er nævnte som indstillingsberettigede ved Besættelsen af Pladser i Arbejderforsikrings-Raadet, og en ny Bestemmelse om visse Virksomheders Fritagelse — under Forudsætning af Arbejderforsikrings-Raadets Indstilling og Ministeriets Tilladelse — for at afgive deres Forsikringsrisiko til et Selskab. Begge disse Bestemmelser tror jeg vil volde Administrationen nogen Vanskelighed, ikke vil blive helt lette at handle med, men man har fra anden Side anset dem for meget betydningsfulde, og jeg kan ikke tillægge mine Betænkkeligheder saa stor en Vægt, at Bestemmelserne ikke skulde kunne gaa med ind i det samlede Lovværk. Jeg tror, at man fra alle Sider maa erkende, at det samlede Lovværk indeholder et saa stort og betydningsfuldt Fremskridt fra det bestaaende, at det som Afslutning paa dette 1½ Aars Arbejde bør hilses med Tilfredshed. Det indeholder Fremskridt baade i lovteknisk Henseende, med Hensyn til at samle de forskelligartede Love og indføre Ensartethedsprincippet i Livsforsikringslovgivningen, og i social Henseende ved den overordentlig store Udvidelse af Lovens Omraade, der faktisk bringer saa godt som alle Arbejdere ind under denne Beskyttelse, og endelig giver det en Forbedring af alle de forsikredes Kaar, Sikkerhed for, at Erstatning ydes, og Forøgelse af Erstatningens Størrelse.

Erstatningens Størrelse var selvfølgelig et Spørgsmaal, om hvilket man kunde vente, at der maatte optages Forhandlinger. Allerede da jeg fremsatte Lovforslaget i Folketinget, gjorde jeg opmærksom paa, at det af Arbejderforsikrings-Raadet fremsatte Forslag laa Aar tilbage, at det derfor var rimeligt at gaa til højere Sæts end dem, som var anbefalede af Raadet den Gang, og at ogsaa Raadet delte denne Mening, men at hele dette Spørgsmaal nødvendigvis hørte til dem, om hvilke man maatte søge at tale sig til Rette og søge at forene de forsikredes og forsikringspligtiges Interesser. Dette Spørgsmaal forekommer mig at være løst paa en i det store og hele tilfredsstillende Maade. Det, der ydes Arbejderklassen som samlet Hele ved de nu foreslaaede Erstatningsregler, er ikke lidet mere end det, som foreslaas i det oprindelige Regeringsforslag. Det er ganske vist noget mindre end det, Folketinget var naaet til, men paa den anden Side er Fordelingen indenfor Invaliditeterne affattet paa en anden Maade og paa en Maade, som jeg tror har social Værdi, og som jeg derfor gerne vil sige et Par Ord om. Kort før Lovforslagets Fremsættelse offentliggjorde Kontorchef Faber i „Social Forsorg“, saaledes som Betænkningen omtaler det, et Forslag til et nyt Beregningsgrundlag, og ved Forelæggelsen af Sagen i Folketinget henledte jeg Opmærksomheden paa de Fordele, som denne Regel utvivlsomt vilde kunne have, naar man kunde afpasse den saaledes, at de smaa Invaliditeter ikke ved denne Regel fik for lidt. Hovedprincippet er omtalt af de andre Talere, og jeg behøver derfor ikke at gentage det her; det er jo den Regel, som nu er ført ud i Livet, ganske vist modificeret til en Rateskala, som er tilvejebragt dels ved Arbejderforsikrings-Raadets eget Initiativ og dels, saaledes som den ærede sidste Taler sagde, ved et højst anerkendelsesværdigt Arbejde af Ordføreren. Ved denne Rateskala, Modificeringen af den oprindelige Faberske Regel, tror jeg, der er fundet en god Afløsning af det stive System, som fandtes i

Rettelser.

- Sp. 1718, L. 29 f. n.: „er ikke stemt“, læs: kan ikke stemme.
 — 1718, L. 18 f. n.: „Valgmenighed“, læs: Sogne-
 menighed.
 — 1719, L. 21 f. o.: „Sognemenighederne“, læs:
 Sognemenigheden.
 — 1719, L. 12 f. n.: „urimeligt“, læs: rimeligt.